

Insistent

Fa temps que amb motiu d'un article que publicava "Tarragona Federal", sobre l'escut que s'ostentava a la façana de l'edifici del Banc d'Espanya de Tarragona, feiem observar que en la de l'edifici que l'esmentat Banc té a la nostra ciutat també hi havia encairat l'escut de l'antiga casa reial.

Suposàvem que aquella observació hauria estat suficient perquè la direcció d'aquella casa hagués tingut cura de modificar-ho d'acord amb les necessitats actuals; però veiem que amb tot i el temps transcorregut, hem de tornar a insistir sobre aquelles observacions, puix que en aquella casa tot continua igual, com si després del catorze d'abril res no hagués passat.

Es intolerable que al cap damunt d'aquell edifici continui l'escut monàrquic, com també és molt censurable, i es pot interpretar com una prova de despreci al nou règim, el fet que els calendaris que hi ha penjats per les parets interiors del Banc, portin tots encara la corona reial.

Ens sembla que no hauria estat molt difícil canviar tant els emblemes de l'exterior com els de l'interior, i ens hauria estat molt plaent de veure com aquesta iniciativa partia espontàniament de la Direcció d'aquella casa, la qual cosa hauria estalviat que nosaltres féssim aquestes observacions, de censura, que sempre resulten molestoses.

Amb tot, però, esperem que aquestes ratlles seran suficients perquè la Direcció atengui el nostre prec, i molt més ara que ha estat promulgat el decret de defensa de la República.

Fa dies que viérem que al Banc d'Espanya de Tarragona es treballava en el canvi de l'esmentat escut, i esperem que no en tardarem gaires sense veure que el Banc d'Espanya a Reus ens complagui en el nostre prec.

L'EFICACIA DE L'ANUNCI, DEPEN DEL DIARI QUE ESCOLLIU. "FOMENT" US ASSEGURA AQUESTA EFICACIA.

L'absurda democràcia *

La muntanya

(De col·laboració)

He viscut uns dies a muntanya, apartat dels remors de la ciutat. Ha resplandit la lluna i per tot l'àmbit de la muntanya, el silenci absolut contestava a aqueixa soledat també absoluta, on la sobirana naturalesa parla i és confident dels seus misteris. Aquesta tranquil·litat que l'home viciós de ciutat rebutja, té un intèrpret mil vegades més eloqüent que la lira cursi dels poetes de coll alt i d'expressió sensible que reciten mirant el sostre llis d'una habitació: Es l'ase melancòlic amb el seu bram, mentre clava la mirada al cel, i el cant de l'aiguader que baixa al gorg del riu a emplenar els càntirs.

***

Mai no m'han fet goig les mitges tintes. En l'ordre social, la classe mitja és una nafra com el mediocre és un obstacle i una plaga en el camp de la intel·ligència. O una muntanya, un bosc i un riu, o una gran urbs on cadascú conserva el seu caràcter i troba ambient per a cultivar-lo.

Les ciutats mitjanes són un fre per al desenvolupament del Progrés; allí s'hi elabora el verí que ensopeix i fa que hom no vagi ni endavant ni endarrera. Prefereixo l'home natura, amb els seus trets característics, amb la seva bondat animal, amb l'expressió de les faccions que li ha concedit el clima, el cel i la remor del xaragall.

***

Els mediocres formen, en la família social, la mateixa legió que en zoologia terrestre els insectes: representen les tres quartes parts dels homes. Ells, inútils individualment, s'apleguen per a lluitar i donar fe de llur existència. Ells inventaren la inexplicable llei de les majories. Per ells, Colomb va anar de capgirell; Galileu, fou perseguit; Jenner, alapidat; Lancàster, forçat a emigrar; Wagner, amargat. Desconeixen les altures i per això les àguiles voletegen per damunt llurs caps sense ells saber-ho. I quant d'una foguera sorgeix, genial, una flama, hi acudeixen tots amb apagallums per a extingir-la.

***

Va haver-hi un temps en què els

escarabats, els mosquits, les xinxes i altres insectes complien una missió que va facilitar l'adveniment de l'home. Uns i altres inoculaven i extreïen les cèl·lules necessàries per a fer l'home tal com és.

Avui, acabada segons sembla la tasca llur, l'home fa tot el que pot per exterminar aquestes cuques que s'obstinen a viure pel dret del deure acomplert.

***

La socialització camina vers la simplicitat, eliminant tot allò que ha complicat el caràcter, omplint-lo de prejudicis i de misèries. Les humanitats futures exterminaran el parasitisme de les mitjanes que viuen d'explotar les creacions del geni i la bondat de l'home senzill.

Entre els savis i els inconscients; entre les àguiles i les momeres existeix la més complexa escala insocial, injustament nomenada social; existeixen totes les diverses bèsties que s'exterminen amb el pretext de viure en pau. Són les que han inventat el comerç, la moneda, la hipocresia, l'educació i la justícia humana.

Entre Quixot i Sanxo s'hi troben el barber, el capellà, els exèrcits del rei, la cúria i el batxiller Carasco.

A les petites poblacions, als vilatges de la muntanya, lluny de la ciutat, els fills són simples vivents humans i llur vida econòmica funciona per l'intercanvi, lluny de la moneda: aberració del benestar, que ha fet a l'home covard, suïcida, recelós, sord al dolor del pròxim.

Les democràcies retrassen el progrés social i econòmic per la llei aplastant del major nombre i és un estupefaient de la felicitat i un embrutiment de l'òrgan de la comprensió, perquè una veritat no deix d'ésser-ho encara que s'hi oposi tot el món.

***

M'hauria quedat molt gustós a la muntanya per no baixar mai més als suburbis de la ciutat. La civilització, amb el seu organisme democràtic, ha deixat sense boscos aquestes muntanyes i encara que es veïgin vinyes i algun garrofer, les se-

Comentari a les eleccions angleses

Ahir els electors anglesos havien de posar la sort de la Gran Bretanya a les mans de MacDonal o de Henderson. El primer representa una política de seny burgès; el segon l'aventura econòmica més o menys socialista.

El prestigi de Snowden, fet de tossuderia (però també d'intel·ligència i de franquesa) pesa feixugament en la balança. Una gran massa d'electors el creuen quan parla de l'eixugament de les fonts d'ingressos de l'Estat sense una política general d'economies, i de la supressió inevitable, per falta d'entrades dels socors als obrers sense feina, si hom no volia rebaixar-los.

D'altra banda, l'estandard de la no supressió ni rebaixa de l'auxili als obrers aturats, enlairat pels socialistes, ha d'arrossegar seguidors. Henderson creu que hom pot buscar les economies per una altra banda i equilibrar els pressupostos per altres camins. Proposa la nacionalització de la banca.

Hi ha també la batalla entre tarífers i lliurecanvistes, aspecte de la batalla més general lliurada per a decidir com s'ha de distribuir la càrrega que el país ha de dur forçosament a les espatlles.

Qui durà el pes més gran? Rics o pobres? Es molt possible que una vegada més els pobres se sacrificuin per patriotisme i atorguin el Poder a qui ha d'utilitzar-lo per a repenjar-se feixugament en llur paciència.

A.B.

ves fulles no tindrien ambient de muntanya sense el bram oportú de l'ase solista, el dringar melancòlic de les esquelles del ramat i la veu de l'aiguader, vetusta i profunda com si l'arranquessin de les entranyes de la muntanya.

PIGMALION

* Corresponent a la gentilesa del notable literat que signa "Pigmalion", el qual ens ha distingit amb la seva col·laboració, publiquem amb goig el present article malgrat que les idees en ell expressades, no concordin amb les que informen el nostre ideari.